

M a j o r a t u l T e a t r u l u i „T ă n d ă r i c ă”

Teatrul de păpuși și marionete din București „Tândărică” intră în anul majoratului. Prilej de retrospectivă, de discuții critice și teoretice pe marginea activității sale de douăzeci de ani, și prilej de punere în discuție a perspectivelor. La toate acestea au participat însemnate personalități de la teatrele de păpuși, din țară și de peste hotare, teoreticieni de teatru, psihologi și pedagogi. S-au prezentat câteva spectacole în reluare pentru reîmprospătarea memoriei participanților asupra diferitelor modalități artistice experimentate în acest teatru, și s-a desfășurat un simpozion în care s-au dezbătut, cu competență și deseori cu patimă, problemele teatrului de păpuși.

Tema generală a discuțiilor a fost publicul teatrului de păpuși. Păpușile, marionetele, oare, se adresează numai copiilor, și până la ce vîrstă? Și de ce? De ce, cu tot succesul reperat de cele câteva spectacole pentru adulți, spectatorii nu au adoptat încă formula „păpușărească” ca pe o modalitate artistică adresată lor? Ce ar trebui să facă de aici încolo teatrul de păpuși în genere, și „Tândărică” în speță, ca să obțină fuziunea publicului de toate vîrstele și să realizeze spectacole care să poată răspunde tuturor cerințelor, asemeni ancestrului său strămoș? Care ar fi sectorul ce s-ar cere înțărît, operat, restructurat?

S-a ajuns astfel la întrebarea: de ce „Tândărică”, în cadrul căruia activează un colectiv de talente remarcabile, să se cantoneze în specialitatea „pentru copii” și să se oprească la pragul celor de zece-doisprezece ani? De ce să facă sporadice tentative (întotdeauna încununate de succes, dar totuși răzlete) de spectacol pentru adulți? De ce, după expresia

sia unui critic, să rămînă „prizonierul compartimentării publicului pe vîrste” și să nu îndrăznească atacarea frontală a publicului de toate vîrstele, sau, parafrazînd pe Piscator, a „publicului total”?

Ce ar trebui să se modifice în stilul Teatrului „Tândărică”, în care sector ar trebui să se producă cotitura, pentru ca spectacolele sale să facă saltul, să atingă acel stadiu care poate interesa, deopotrivă, pe adulți și pe tinerii spectatori. Și apoi, întrebarea: există asemenea formulă? Este realizabilă această „piatră filozofală” teatrală?

În spectacolele de pînă acum, teatrul de păpuși și marionete din București a dovedit că este slujit de un mînunchi de creatori de prima mînă. Regizorii Margareta Niclescu, Ștefan Lenkisch și N. Massim, scenograful Ella Conovici și Mioara Buescu, ca și artiștii mînuitorii au dat dovadă de-a lungul acestor douăzeci de ani de o consecvență inteligentă și simț artistic, de fantezie în concepție, originalitate în adoptarea soluțiilor, inventivitate înfinită în descoperirea mijloacelor tehnice. Colaboratorii la care s-a făcut apel pentru compunerea muzicii de scenă, ca și pentru interpretarea vocală au fost de cele mai multe ori deosebit de buni și adecvat aleși și îndrumați. Iată că ne aflăm în fața unui teatru care constituie un instrument de calitate, cu care te poți încumeta la drumul cel mai greu. Totuși, în pragul saltului care i se propune, vedem o ezitare, o teamă... Fixați în repertoriul pentru copii, cu povești amuzante și moralizatoare, monștri din cînd în cînd un spectacol pentru adulți (nouă spectacole în nouăsprezece ani), de cele mai deseori cu caracter www.cimtec.ro (admira-

bile, de altfel) „Tândărică” se frămîntă și ezită să facă pasul.

În cadrul discuțiilor purtate s-a ajuns întru-cîva la opinia că punctul nevralgic se află în sectorul repertoriului.

Cu drept cuvînt s-a sugerat o îmbogățire a afișelor de „teatru pentru adulți”. S-a pomenit de *Pasărea albastră* de Maeterlinck, de *Viștea unei nopți de vară* de Shakespeare, de *Ubu rege* de A. Jarry. Pe aceeași linie am putea continua lista sugestiilor cu schițele lui Caragiale (chiar cu *Aseară la Union*) și *Noaptea furtunoasă*, cu *D-ale carnavalului* (deosebit de păpușărească), cu monoloagele comice ale lui Alecsandri, cu *Millo Director*, sau cu Shakespeare, *Femeia îndărătmică*, Calderon, *Viștea e vis*, Molière, *Violențele lui Scapin* (cu toate bastonadele) după cum ar fi amuzante *Nunta lui Figaro*, *Jubileul Ursul*, sau înscenarea unor nuvele ale lui Cehov, ori „Nasul” de Gogol. Teatrul lui Eugen Ionescu și al lui Samuel Beckett cuprind, de asemenea, piese care par scriese anume pentru păpuși!... Lista s-ar mai putea prelungi încă pe atît, fără să epuizăm subiectul.

Mîșcarea teatrală din țara noastră n-ar avea decît de cîștigat din contribuția originală și atît de structural „modernă” a unui teatru de artă păpușărească, iar echipa care lucrează la „Tândărică” este în măsură să facă față unei asemenea misiuni. Căci ne aflăm în mod indubitabil în fața unuia dintre cele mai valoroase colective artistice din țară și care, în domeniul specialității sale, se situează în frunte și pe plan mondial.

Deci, un obiectiv demn pentru majoratul lui „Tândărică”.